

Et projekt som den her foreliggende bog bærer præg af at være den skummede fløde fra nogle bevægelser i generationen mellem 15 og 25 der,- endnu usikkert formuleret og på et eksperimenterende stade - allerede fungerer som en mode eller stil og derved fremstår som det der er oppe i tiden. Farerne ved at deltage i et sådant projekt er helt øjensynlige og ligetil. På det kulturelle marked er der opstået et vakuum. Dette vakuum skal fyldes, og hvad er lettere ende at fylde det med 68-oprørernes "potentielle arvtagere". Derved opsuges og pacificeres de første spæde tilløb til noget der kunne ligne en kritik, samtidig med at prestigen og profitten af at have lanceret disse "arvtagere", stiger.

Stillet over for denne velkendte problematik er der groft kun to måder at forholde sig på: enten ikke at deltage (evt. arbejde med en alternativ distribution af ens produkter) eller at deltage i den ramme, der er lagt, og inden for den forsøge en kritik og en opretholdelse af en vis autenticitet.

Vi har valgt det sidste. Efter en del overvejelser er vi nået frem til, at deltager vi ikke har vi ikke mulighed for at indvirke på det i offentligheden fremmanede billede af en bevidstløs og resigneret NÅ-generation uden utopi og forsøg på historisk perspektivering.

Samtidig opnår vi måske en stramning af den interne debat, således at vi får ridset nogle forskelle og/eller ligheder op, at vi også udadtil vil fremstå mere differentieret.

Den modernistiske æstetik som den fremstår i dag er et paradoks. Med en historisk forankret tradition i DADA og 60'erne prøver man at fornægte kunstinstitutionen. Dette er på det nuværende historiske stade umuligt, hvor vareproduktionen og fremmedgørelsen betinger en sådan kategori. (Selv Duchamp eller cabaret Voltaire er blevet optaget i kunstinstitutionen) Et aktuelt eksempel er projektet omkring 13AB. 13AB's revolution foregik i et vakuum og nåede ikke ud. "Revolutionen" er allerede indgået i den offentlige bevidsthed som et kulturelt fænomen, og dermed fremtræder den som kunstinstitution.

Den forlader sig på en overtaget æstetik der engang (i historisk perspektiv) var relevant, men ikke er det længere. Denne æstetik bliver, når den bliver overtaget og brugt ukritisk i en anden historisk kontekst end den oprindelige, idealistisk. Den formår ikke at perspektivere æstetikken, som derved bliver en bekræftelse af status quo.

Med æstetikken som redskab gøres kunsten autonom uden relevans til samfundet. Alternativet til denne æstetik er en form der betinges af indhold (det kritiske), samfundet (erkendelse af de klasse-mæssige modsætninger og dermed kunstinstitutionens faktiske eksistens), og historie (erfaring og perspektivering). Ikke ved at overtage nogle former eller genrer fra det historiske forløb ukritisk, men ved at indføre et dialektisk forhold mellem æstetik og indhold så man undgår en kunst der fremtræder som autonom og reaktionær. En modernistisk æstetik der er ahistorisk slører mere end den afslører